

ANEU MAR ENDINS

«Voldríem veure Jesús»

El camí quaresmal va arribant a la seva fi aquest cinquè diumenge. És el temps en el que se'ns convida a la conversió, a la penitència, a refer les nostres vides per tal que puguem arribar renovats a celebrar, un altre any, la gran alegria de la vida nova que el Crist ressuscitat ens comunica.

Tota la litúrgia d'aquest diumenge es podria centrar en les paraules d'aquells «grecs» —és a dir, no jueus o prosèlits estrangers— que, en la imminència de la Pasqua, s'acosten a l'apòstol Felip, el de Betsaida de Galilea, i li diuen: «Voldríem veure Jesús». A l'evangeli de Sant Joan «veure» és molt més que contemplar quelcom o algú amb els ulls del cos: significa tenir una experiència personal, entrar en un contacte personal d'empatia. I aquest veure porta a «creure» i, successivament, a «donar testimoni».

Jesús respon als grecs anunciant la seva Pasqua, el seu «pas» o «trànsit» de la creu a la resurrecció, d'aquest món al Pare: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit.»

Aquests darrers diumenges de la Quaresma tenen un sentit catecumenal, de preparació per al baptisme que els candidats reben la nit de Pasqua. Per a nosaltres que ja som batejats, aquest itinerari no és fictici, ni molt menys, perquè ens mena a la renovació dels nostres compromisos baptismals en aquella celebració.

Aquest és un moment d'especial intensitat espiritual: renunciem al pecat per a viure en la llibertat dels fills de Déu; renunciem a totes les seduccions del mal; renunciem a Satanàs, pare i príncep del pecat. En el baptisme fem professió de fe en Déu i ens adherim a l'estil de vida de l'Evangelí, a viure estimant Déu i el proïsme, a participar del mateix lliurament de Crist.

Aquest és el programa de vida del cristià, que hem de renovar en aquest temps de Quaresma; l'hem de viure i l'hem d'inculcar als nostres infants i joves, conscients que així els preparem per a la vida, per a fer el bé i no el mal, amb una gran repercussió per a la seva vida i també per a la societat en la que visquin.

La Quaresma és també temps de sinceritat. Benet XVI ens dóna un exemple d'aquesta sinceritat cristiana en el seu missatge per a la Quaresma d'enguany quan ens convida a no caure en la «temptació de la tebior» i ens recorda que la solidaritat amb els germans també comporta la sol·licitud pel seu bé espiritual. «I aquí vull recordar —ens diu— un aspecte de la vida cristiana que segons el meu parer ha caigut en l'oblit: la correcció fraterna amb vista a la salvació eterna.»

Fem un exercici de sinceritat quaresmal, començant per nosaltres mateixos. No ens equivoquem, no confonguem les coses. No rebaixem els nivells. Demanem a Senyor gràcia i força i, per comptes de justificar allò que és injustificable, demanem humilment al Senyor que no ens deixi caure en la temptació i que ens deslliuri de qualsevol mal.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Primera trobada de l'Apostolat Seglar

► El diumenge dia 4 de març a les 17 h, a les Esglésies de Sant Pere de Terrassa, va tenir lloc la primera trobada de responsables i representants de Moviments, Associacions, Nous Moviments, Moviments Laicals de Famílies Religioses i d'altres realitats laicals. Es reuniren uns 70 participants pertanyents a 24 realitats diferents. Hi foren presents els delegats episcopals d'Apostolat Seglar, de Pastoral Familiar i Pastoral Universitària. Després d'una visita guiada a les esglésies es va fer la presentació de la Delegació d'Apostolat Seglar. A les 18 h hi hagué la reunió amb el Sr. Bisbe que convocà la trobada del dia de l'Apostolat Seglar per a Pentecosta (el 27 de maig). La trobada culminà a les 19 h amb la pregària de Vespres.

GLOSSA

Els nostres patriarques

L'àvia Lluïsa ha mort, envoltada dels seus fills i néts, a una edat avançada. Una de les nétes va escriure aquest text, referit als avis i les àvies en general però pensant en la seva àvia tot just traspasada: «Asseguts prop seu ens expliquen històries i records de joventut amb la seva veu dolça, tremolosa, lenta, suau... amb una suavitat que només el temps pot teixir. Ens regalen el seu somriure silenciós amb la mirada d'uns ulls cansats, malenconiosos i, en ocasions, enterbolits, absents. Ens ofereixen la seva vida, tenen per a nosaltres tot el temps del món... Són únics per transmetre afecte, serenor, seguretat... Perdonen d'antuvi, sense pensar-s'hi gaire. Ens escolten sense defallir, esforçant-se per captar els sons de les paraules; la seva oïda ja no és el que era... La seva presència silenciosa enmig del brogit familiar ens aporta pau; les seves mans tremoloses i arrugades ens donen seguretat; el pastís dels seus aniversaris té moltes espelmes... La solitud és la seva companya de camí vers el capvespre. Estimen incondicionalment i per això, quan se'n van, deixen aquest món una mica millor.»

«Senyor, que les llàgrimes netegin els nostres ulls i puguem copsar els tresors que tenim a prop en els nostres avis; que sapiguem estar al seu costat amb comprensió, fent-los companyia fins al traspàs

vers el Déu de l'Amor i que, quan ens arribi l'hora del repòs etern, trobem la mà del Pare que ens dugui a retrobar-nos amb ells, en el seu amor etern.» L'aportació que les persones fan —arribada l'anciïtat— a les vides dels més joves i la necessària resposta que se'n deriva, queda ben descrita en la reflexió de la néta, que els qualifica de tresor malgrat les xacres que de forma desigual els afecten i els poden conduir, fins i tot, a una aparent llunyania de nosaltres.

Fragilitat, limitacions, patiments... Paraules que acompanyen sovint això que anomenem *la tercera edat, la gent gran...* però que són, en definitiva, els nostres avis i àvies, els nostres patriarques, els nostres Abraham i Sara, Isaac i Rebeca... Responguem amb amorosa paciència la que ells han tingut amb nosaltres, oferim-los ajuda material i moral, acolliment i consol. Responguem al seu amor amb amor i servei, concretat en suport material, estones de companyia, paraules amables, condicions de vida dignes. Tenir ben present que, servint-los, servim Jesús. «Fill meu, acull el teu pare quan sigui vell, no l'entristeixis durant tota la seva vida. Si perd el seny, sigues comprensiu; no el tractis amb menyspreu, tu que et trobes en la plenitud de les forces» (*Sir 3, 12-13*).

Enric Puig Jofra, SJ

Conferències quaresmals a la Catedral de Terrassa

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, clourà el cicle de conferències quaresmals a la Catedral 2012, parlant de: *Una autèntica i renovada conversió al Senyor*. Dimecres dia 28 de març a 2/4 de 9 del vespre.

DIUMENGE V DE QUARESMA

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

► Salm responsorial (50)

R. *Déu meu creeu en mi un cor ben pur.*

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

► Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús». Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, gloriifiqueu el vostre nom». Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré». La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlaira't damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,31-34)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No como la alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto: ellos quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Sino que así será la alianza que haré con ellos, después de aquellos días —oráculo del Señor:

»Meteré mi ley en su pecho, la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios, y ellos serán mi pueblo. Y no tendrá que enseñar uno a su prójimo, el otro a su hermano, diciendo: "Reconoce al Señor." Porque todos me conocerán, desde el pequeño al grande —oráculo del Señor—, cuando perdone sus crímenes y no recuerde sus pecados.»

► Salmo responsorial (50)

R. *Oh Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Deuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso: / enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado.

Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que le obedecen en autor de salvación eterna.

Crist Salvador. Pintura d'El Greco, Sala del Redemptor (Ciutat del Vaticà)

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, quisiéramos ver a Jesús.» Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo premiará.

Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré?: Padre, líbrame de esta hora. Pero si por esto he venido, para esta hora. Padre, glorifica tu nombre.» Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.» La gente que estaba allí y lo oyó decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el Príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra atraeré a todos hacia mí.» Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

COMENTARI

L'hora de Jesús

sús. Per expressar el que vol dir l'evangelí segons Joan amb aquesta expressió podríem dir que l'hora és Jesús. L'hora de Jesús, com diu el text d'avui, és l'hora de la seva glorificació, de la seva plenitud (12,23 i 17,1).

Però, ensems, la glorificació és l'exaltació o elevació de Jesús en la creu. La formulació joànica és ben característica: «Quan jo sigui enlaira't de la terra atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant amb quina mort havia de morir (12,32-33). Resulta paradoxal que la mort de Jesús, «el gra de blat que cau a terra i mor», sigui presentada com a exaltació i glorificació de Jesús. Per a l'evangelí segons Joan, la mort de Jesús

és el coronament de la seva manifestació de la glòria. La mort no és un abaixament i una humiliació sinó el pas vers la plenitud. La presentació joànica és en aquest punt molt allunyada de l'himne de la carta als Filipencs (2,5-11).

Una darrera cosa: el fruit es dóna mitjançant la mort. La mort és el que dóna vida. Convé subratllar que, en l'evangelí segons Joan, la mort no és un esdeveniment negatiu i pejoratiu. Per això la narració de la mort de Jesús de Joan és una veritable marxa triomfal. La creu no és un patíbul sinó un tron. La mort no és una derrota sinó una victòria.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 (Qualsevol dia d'aquesta setmana es pot dir la missa de lliure elecció amb les lectures següents: 2Re 4,18b-21.32-37 / Sl 1 / Jn 11,1-45) ■ **dimecres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3,52-56 / Jn 8,31-42 ■ **dijous**: Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59 ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores 2a setm.): Processó: Mc 11,1-10 (o bé: Jn 12,12-16). Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-5,47 (o més breu: 15,1-39).

L'hora de Jesús és una magnitud present al llarg de tot l'evangelí segons Joan. Des del primer senyal a Canà («la meva hora encara no ha arribat», 2,4), passant per la festa de les tendes al mig de l'evangelí («encara no havia arribat la seva hora», 7,30; 8,20), fins al text d'avui: «Ha arribat l'hora» (12,23; cf. 12,27). Però l'arribada de l'hora no és un esdeveniment cronològic perquè l'hora arriba en el text d'avui, però també més endavant, quan Jesús es reuneix amb els deixebles per al comiat (13,1), i encara al començament de la pregària de Jesús (17,1). L'hora de Jesús no és un temps cronològic: és la plenitud del misteri de Je-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

13. Jesucrist, el veritable anyell pasqual

En el context de la preparació a la Pasqua, podem considerar les paraules que va dir Joan Baptista en veure Jesús: «Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món» (Jn 1,29). Ja s'han fet moltes provatures d'interpretació d'aquestes paraules enigmàtiques, que en la litúrgia romana es diuen abans de la comunió. Què vol dir *anyell de Déu*?

Joachim Jeremias va senyalar la pista decisiva per entendre correctament aquesta paraula i per poder reconèixer que, també històricament, pot ser paraula del Baptista. En primer lloc, s'han de veure aquí dues referències de l'Antic Testament. En el Cant quart del Servent del Senyor (Is 53,7) es compara el servent sofrent de Déu amb un anyell que porten a matar: «Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les tonen, ell callava i ni tan sols obria la boca». L'altra referència és encara més important. Jesús va ser crucificat en una festa de Pasqua i calia veure en ell el veritable anyell pasqual que duia a compliment el significat de l'anyell pasqual de la sortida d'Egipte: el pas cap a la llibertat de la terra promesa. Mirat des de la Pasqua, el simbolis-

me de l'anyell és fonamental per comprendre degudament el Crist; aquest simbolisme el trobem en Pau (1Co 5,7), en Joan (Jn 19,36), en la primera carta de Pere (1,19) i en l'Apocalipsi (p.e. 5,6).

Jeremias indica encara que la mateixa paraula aramea *taljà* tant vol dir *anyell com noi, servent*. Així es pot pensar que la paraula del Baptista volgués assenyalar primerament el servent de Déu que amb el seu sofriment porta els pecats del món, però en la mateixa imatge també es podia veure encara el veritable anyell pasqual que, en un acte d'expiació, esborra el pecat del món. «Pacient com un anyell pasqual, el Redemptor que mor a la creu, mor en lloc dels pecadors; per la força expiadora de la seva mort innocent... ha esborrat la culpa de tota la humanitat» (ThWNT I, 343s).

Així com la sang de l'anyell pasqual va ser decisiva per a l'alliberament d'Israel, així també el Fill que es va fer servent, el pastor que es va fer anyell, emprèn la missió d'alliberar, no només Israel sinó el *món*, la humanitat sencera.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un camí de felicitat?

Em sento cridat a ser cristià. He estat educat en una família i en un context cristians. He estat iniciat en la vida de la fe, però, a la vegada, he pres distància d'allò que he rebut i ho he sotmès a crítica i a anàlisi racional. He arribat a la conclusió que no tinc motius de fons per abandonar allò rebut, si bé la manera de viure-ho és qualitativament diferent de la que van viure els qui em van precedir. No sóc cristià per una qüestió d'utilitat social, emocional, econòmica o espiritual.

No en sóc perquè em causi benestar emocional el fet de ser-ho, ja que molt sovint aquesta opció va acompanyada de l'experiència de l'angoixa, de l'abandó i de la desesperació. No és la utilitat, el mòbil principal. Massa vegades, des de la mentalitat hegemònica en la nostra cultura, les opcions vitals només es prenen en virtut del benefici utilitari i immediat que se'n pugui extreure.

No sóc cristià perquè ser-ho em faci immediatament feliç. Com en l'amor, quan s'estima algú no se l'estima pel bé que pugui causar, sinó perquè hi ha una Força interior que ens hi porta. Amb tot, crec sincerament que el cristianisme és una vida de felicitat que transcendeix el plaer corporal, però no l'exclou; que transcendeix també el gaudi individual i s'obre a la comunitat.

La fe és, com tota relació, oscil·lant. Els vincles no són generadors de felicitat sempre i en qualsevol circumstància; passen moments distints i també alts i baixos. El que dóna felicitat en el vincle de la fe és la certesa que Déu és en mi, que m'estimula a ser millor persona però, a la vegada, m'accepta tal com sóc, amb les meves mancances i limitacions. Estic segur que la font eterna de l'amor raja incondicionalment. Aquest sentir-se incondicionalment estimat comporta, alhora, una profunda responsabilitat i empeny a estimar els altres, a ser agraït amb tot allò rebut.

Entenc el seguiment de Crist com un camí d'alliberament, com un camí legítim de felicitat, com un itinerari humanitzador. És una felicitat que deriva del fet de sentir-se estimat per Aquell que pot vèncer la mort.

Francesc Torralba
(Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

25. ✝ Diumenge V de Quaresma. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. Dilluns. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. Dimarts. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. Dimecres. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dijous. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Divendres. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dissabte. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

«Vivir juntos en familia»

La opció de l'Arca consisteix en acoger a las personas discapacitadas por el hecho de que se encuentran en necesidad y en peligro, no por el hecho de que sean cristianas. Por otra parte, no es nuestro propósito disponer únicamente de asistentes cristianos, unidos en el amor cristiano para *cuidar* de los débiles y los pobres.

Nuestro objetivo es vivir en comunidad con hombres y mujeres discapacitados, establecer vínculos con ellos y, de este modo, descubrir su llamada profética. Nuestra meta es crear una comunidad en la que los discapacitados sean miembros de pleno derecho con el propósito de entablar unas relaciones profundas que sirvan para sanarlos tanto a ellos como a los asistentes.

Muy frecuentemente, los discapacitados están más cerca de las bienaventuranzas que los asistentes; el vivir con ellos únicamente puede significar una ganancia, desde el punto de vista espiritual. Esta unidad en la comunidad entre asistentes y discapacitados constituye el núcleo y la esencia del Arca. Y si esto desapareciera un buen día, de modo que los asistentes pudieran vivir juntos una espiritualidad *más profunda* o pudieran tener una vida privada *más razonable*, menos atormentada y menos tensa, entonces El Arca dejaría de existir.

Nuestra terapia y nuestra propia vocación se basan precisamente en ese *vivir juntos en familia* que nos permite compartir, trabajar, orar, sufrir y celebrar juntos; nos permite crecer juntos en el amor, en la esperanza y en la libertad del corazón.

Jean Vanier
(Escritos esenciales. Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

▶ FRANCESC GRABULOSA

La venerable Dorotea

La vida de la venerable Dorotea de Chopitea i de Villota és un exemple de la pràctica de la caritat organitzada i eficient. Casada amb el banquer Josep M. Serra i Muñoz a mitjan s. XIX i mare de sis filles, de família profundament cristiana, va vetllar perquè Barcelona tingués espais per acollir tots els exclosos. Va crear juntes d'asil, hospitals, escoles i diverses obres benèfiques —avui encara continuen vigents més de 30 institucions afavorides per ella. En la seva modèstia, volia arribar allà on no arribava l'acció pública. Actualment, Dorotea de Chopitea és venerable i té iniciada una Causa de beatificació, el vicepostulador de la qual és el P. Francesc Grabulosa i Novell, salesià. Dimarts dia 27, a les 20 h, se celebra una Eucaristia en record de la venerable Dorotea a la Parròquia de Maria Auxiliadora (pg. Sant Joan Bosco 70, Barcelona).

Com era Dorotea de Chopitea i com es donava als pobres?

Era una persona d'una vida espiritual profunda: Crist i la Verge Maria com a referents constants de la seva pietat. Educadora de la vida familiar, el seu cor generós la portava a eixamplar la seva vida i a l'acció envers els més desfavorits de la societat. Li va demanar insistentment a sant Joan Bosco la fundació d'una escola professional per a la formació dels obrers: «Els Tallers Salesians de Sarrià». Va posar totes les seves energies al servei del sector més humil de la ciutat.

Com va viure l'ancianitat?

A la fi de la seva vida li van demanar ajuda per fundar una altra presència educativa. S'havia reservat, en la seva ancianitat, unes 70.000 pessetes per subsistir. Eren les que faltaven per adquirir la casa per a escoles populars. I va dir aquesta frase: «El Senyor vol que mori pobre». Dorotea va donar vida, va implementar el contingut social d'amor i exemple cristià. Això ho deia una persona plena de fe i de fermesa espiritual. Un perfil de dona virtuosa, senzilla i en camí de santedat.

Com està la seva causa?

El procés que prova les seves virtuts està aprovat. Ella és venerable, però ara cal obtenir un miracle per tal de procedir a la seva beatificació —tindria aleshores culte local. Cal pregar perquè arribi aquest moment joios. Certament, el miracle d'una vida lliurada a la caritat, al bé, a l'Església, com a model de vida familiar i d'Església, és també una realitat a tenir en compte.

Òscar Bardají i Martín

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 24, a les 12 h. Celebra l'eucaristia a la Residència Sant Josep Oriol, atesa per les Gnes. Franciscanes Darderes de Terrassa en la proximitat de la festa del sant.

Aquest diumenge dia 25, a les 18 h. Pronuncia una conferència sobre *La família, el treball i la festa*, a la Sala Capitular de la Catedral.

A les 20 h. A la Catedral, presideix la celebració de l'Eucaristia de cloenda de la Visita Pastoral de la l'Arxiprestat de Terrassa i de la III Setmana de la Família.

Dilluns dia 26, a les 11 h. Presideix el Recés de Quaresma per a preveres i diaques al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dimecres dia 28, a les 20.30 h. Pronuncia la III Conferència quaresmal a la Catedral.

Diumenge dia 1 d'abril, a les 12 h. Presideix la benedicció dels Rams (a la Plaça Vella) i la Missa del Diumenge de Passió a la Catedral.

▶ VISITA PASTORAL

Diumenge dia 25, a les 20 h. Missa de cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Terrassa, a la Catedral.

Dilluns dia 26, a les 17.30 h. Visita Pastoral amb el Grup Cristians per Terrassa al Col·legi Mare de Déu del Carme.

Dimecres dia 28, a les 9.30 h. Visita al Sr. Alcalde de Terrassa amb motiu de la Visita Pastoral.

Dijous dia 29, a les 13 h. Visita Pastoral a Càritas Arxiprestal.

▶ NOTÍCIES

Escola de Pregària a l'inici de la Quaresma. El dijous dia 23 de febrer el Sr. Bisbe va presidir l'Escola de Pregària per a Joves a la Catedral, acompanyat

del Sr. Bisbe auxiliar i de Mn. Xavier Farrés, delegat de Pastoral de Joventut. Hi assistiren un bon nombre de joves que varen tenir ocasió de rebre el Sagrament de la Reconciliació.

Visita Pastoral a Matadepera. Entre els dies 12 i 25 de febrer ha tingut lloc la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera de la qual és rector Mn. David Abadías. Mons. Josep Àngel Saiz, ajudat pel Sr. Bisbe auxiliar, s'ha reunit amb els diversos grups de la parròquia, ha visitat les esglésies i capelles del territori i el centre escolar Gresol, d'inspiració cristiana. El Sr. Bisbe també va ser rebut per la Sra. Alcaldessa de Matadepera.

Trobada d'escolans al Seminari de Terrassa. El dissabte dia 3 de març es va dur a terme la 5a trobada d'escolans del bisbat de Terrassa al Seminari Diocesà, a Valldoreix, presidida per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari Major i Menor. Hi participaren nois i noies de diferents parròquies de la diòcesi. Els actes foren: la pregària i l'ofrena floral a la Mare de Déu, el joc de «Les Escollimpiades», la celebració de l'Eucaristia, el dinar i un concurs de cultura bíblica. Tots els participants van rebre el carnet d'escolà.

En la pau de Crist. *Gna. María Rosario Abraham Riutort*, monja dominica. Reposà en pau el dia 20 de

febrer al Monestir de Sant Domènec a Sant Cugat del Vallès als 85 anys d'edat i 59 de professió religiosa. Nascuda a Sineu (Mallorca). Des del 2 d'agost de 2008, pertanyia a la comunitat del Monestir de Sant Domènec. Les exèquies es van celebrar al mateix monestir. *Gna. Maria Teresa de la Trinitat (Teresa) Bunou Vila*, germaneta de l'Assumpció, lliurà l'ànima al Senyor a Terrassa, el dia 1 de març de 2012, als 102 anys d'edat i 60 de professió religiosa. Les exèquies es van celebrar a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa.

▶ AGENDA

XIX Concert de Quaresma. Giovanni Battista Pergolesi (1710-1736) *Stabat Mater* (Seqüència per a soprano, contralt i quartet de corda). Lloc: S.E. Catedral del Sant Esperit de Terrassa. Divendres (de Passió), 30 de març a les 10 de la nit.

Concert. Th. Dubois, *Les set darreres paraules de Crist*, a càrrec del Cor de Cambra Forum Vocal. Parròquia de Sant Esteve de Granollers. Diumenge dia 1 d'abril, a les 18 h.

Pregàries a l'estil de Taizé. Vetlla de la Creu. Parròquia de Santa Maria de Rubí. Diumenge dia 25 de març a les 18.30 h.

Activitats de la Casa Mare de Déu de Montserrat (Caldes de Montbui). Del 2 al 7 d'abril (Setmana Santa): Exercicis espirituals per a homes; i del 4 al 7 d'abril: Triduum Pasqual. Predica el P. José M.º Fernández Cueto, cpr. Informació: Tels.: 938 654 496 i 697 840 559.

▶ PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Cloenda del bicentenari del naixement del beat Josep Tous. Dissabte dia 31 de març, a les 10.30 h, Eucaristia i benedicció de la imatge del beat a la Catedral de Barcelona. Les Caputxines de la Mare del Diví Pastor, fundades pel beat, tenen col·legi i comunitat a Sabadell.

▶ D'ALTRES BISBATS

Trobades de Formació Carmelitana. Tema: «Fundació de Salamanca i Consells a les Prioeres» (*Libro de las Fundaciones*, cc. 18 i 19), a càrrec de la Gna. Trinidad González, Serventa del Sagrat Cor de Jesús de Vic, dilluns dia 26 a les 20 h a Barcelona i a les 21.30 h a Badalona; dimarts dia 27, a les 20 h, a Lleida. Informació: www.carmelcat.cat.

REMAD MAR ADENTRO

«Quisiéramos ver a Jesús»

El camino cuaresmal va llegando a su fin en este quinto domingo. Es el tiempo en que se nos invita a la conversión, a la penitencia, a rehacer nuestras vidas para que podamos llegar renovados a celebrar, un año más, la gran alegría de la vida nueva que nos comunica Cristo resucitado.

Toda la liturgia de este domingo centrar en las palabras de aquellos «griegos» —es decir, no judíos o prosélitos extranjeros— que, en la inminencia de la Pascua, se acercan al apóstol Felipe, el de Betsaida de Galilea, y le dicen. «Quisiéramos ver a Jesús». En el evangelio de San Juan «ver» es mucho más que contemplar algo o a alguien con los ojos del cuerpo: significa tener una experiencia personal, entrar en un contacto personal de empatía. Y este ver conduce a «creer» y, sucesivamente, a «dar testimonio».

Jesús responde a los griegos anunciando su Pascua, su «paso» o «tránsito» de la cruz a la resurrección, de este mundo al Padre: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y

muere, queda infecundo; pero, si muere, da mucho fruto.»

Estos últimos domingos de la Cuaresma tienen un sentido catecumenal, de preparación para el bautismo que los candidatos reciben en la noche de Pascua, en la solemne Vigilia Pascual. Para nosotros, ya bautizados, este itinerario no es ficticio, ni mucho menos, porque nos conduce a la renovación de nuestros compromisos bautismales en dicha celebración.

Es este un momento de especial intensidad espiritual: renunciamos al pecado, para vivir en la libertad de los hijos de Dios; renunciamos a todas las seducciones del mal; renunciamos a Satanás, padre y príncipe del pecado. En el bautismo hacemos profesión de fe en Dios y nos adherimos al estilo de vida del Evangelio, a vivir amando a Dios y al prójimo, a participar de la misma entrega de Cristo.

Este es el programa de vida del cristiano, que tenemos que renovar en este tiempo de Cuaresma, que tenemos que vivir e inculcar a nuestros niños y jóvenes, conscientes de que con ello les pre-

paramos para la vida y para ser hacedores del bien y no del mal, con grandes repercusiones para su vida y también para la sociedad en la que vivan.

La Cuaresma es también tiempo de sinceridad. Benedicto XVI nos da un ejemplo de esta sinceridad cristiana en su mensaje para la Cuaresma de este año al invitarnos a no caer en la «tentación de la tibieza» y al recordarnos que la solidaridad con los hermanos comporta también la solicitud por su bien espiritual. «Y aquí deseo recordar —nos dice— un aspecto de la vida cristiana que a mi parecer ha caído en el olvido: la corrección fraterna con vistas a la salvación eterna.»

Hagamos un ejercicio de sinceridad cuaresmal, comenzando por nosotros mismos. No nos equivoquemos, no confundamos las cosas. No rebajemos los niveles. Pidamos al Señor gracia y fortaleza y, en lugar de justificar lo injustificable, pidamos humildemente al Señor que no nos deje caer en la tentación y que nos libre de todo mal.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa